Ч. 217. Пятниця 26 вересня (9 жовтня) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в аґенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциі:

на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Демонстрациі в Сеґедині. — Криза на Угорщині. — З Сербії. — З Росиі і далекого всходу).

Демонстрациі в Сеґедині вже притихли, але мабуть лиш під напором войсковоі сили. О скілько доси звістно, зранено пять людий з помежи демонстрантів; они називають ся Надь, Фодор, Фаркаш, Кравс і Бабарті; одного офіцира ранено тяжко в голову а пять жовнірів поранено легко. Угорске бюро кореспонденцийне доносить в сій справі: Маґістрат сеґединьский відбув вчера засїдане, на котрім кількох членів зажадало скликаня надзвичайного засїданя, щоби нарадити ся, в який спосіб можна би зажадати сатисфакциі від войска. Вчера був вже спокій. Власти войскові заявили, що підчас послїдних демонстраций не командували: „стріляй“ під касарнею; то лиш двох якихсь вояків стрілило, не чекаючи приказу, коли демонстранти обкинули їх камінем. (Говорять, що то були два Румуни, котрі з національноі ненависти до Мадярів стрілили до товпи). Власти войскові не зажадали войсковоі помочи з Темешвару. З арештованих укарано 9 осіб арештом до трох днів. Власти войскові розвели слїдство, від кого походить той вінець, що его зложено на памятнику Кошута. Здогадують ся загально, що то не вояки зложили той вінець, лиш люди, котрим ходило о то, щоби викликати заколот.

Криза кабінетова на Угорщинї все ще не скінчила ся, а хоч бувший президент міністрів Сель був у Цїсаря на півторагодинній авдиенциі і мабуть вернув вже до Будапешту, то всетаки не чути доси, щоби Цїсар вже рішив ся, чи то его, чи когось иншого покликати на нового президента міністрів. А поки що відбуває ся все, як би не було нїякого правительства. Палата панів зібрала ся була вчера на засїдане, але зі сторони правительства нїкто не явив ся. Не було також висшого клира і команданта корпуса Лобковича. По залагодженю формальностий треба було закрити засїдане.

Сербский король Петро відкрив вчера скупштину престольною бесїдою, в котрій зазначив, що буде старати ся удержувати як найлїпші відносини зі всїма державами, а іменно же з Росиею і Австро-Угорщиною. Дальше говорить ся в бесїдї престольній, що Туреччині удасть ся завести спокій і лад в Македониі і старій Сербіі, а наконець просить король скупштину, щоби она й дальше була прихильна для войска, котре заслугує на довіре.

Новий сербский кабінет, як вже звістно, складає ся з репрезентантів двох радикальних партий, умірноі і скрайноі, а президентом того кабінету есть ґенерал Сава Ґруіч, сербский дипльомат, що був свого часу послом в Петербурзі і Константинополи. Нове міністерство удало ся дуже борзо зложити і сам Ґруіч, о скілько то видко з его розмови з репрезентантами заграничноі праси, дуже вдоволений з того складу, але знатоки сербских відносин не ворожать ему довгого житя. Ґруіч звертає увагу на то, що всї ріжниці межи обома партиями дало ся усунути і тим зроблено крок наперед. Ситуацию в Сербіі — каже він — треба тепер уважати за вияснену.

Король надїлив бувшого президента міністрів Авакумовича і міністра Калевича орденами Сави першоі кляси а міністрів з кабінету Авакумовича: Протича, Борисавлевича, Рузича і Йовановича орденами Сави другоі кляси; міністри Ґенчич і Машін одержали ордер білого орла третоі кляси.

На приказ з Петербурга заведено стан облоги в містах Карсі, Єлисаветполи і Шуші на Кавказі, де вірменьскі розрухи прибрали були великі розміри. В тринайцяти містах відобрали вже державні урядники майно вірменьских церквий. Тепер мають відбирати ще

25)

Пес Баскервілїв.

(З анґлійского — Конана Дойля).

(Дальше).

На другий день рано, по убитю пса, мрака уступила і пані Степлетон завела нас до місця, звідки разом із своім чоловіком витичили були стежку крізь трясавину. Поквапність та радість, з якими та женщина навела нас на слїд чоловіка, сьвідчили аж надто про терпіня, які мусїла від него зносити.

Ми полишили еі на краю твердоі землї, що врізувала ся острим клином в трясавину. Почавши від сего місця тики, повстромлювані тут і там, вказували стежку, що вила ся від одноі купини очерету до другоі, поміж наповненими зеленою плїсню долами і грузкими багнами, які загороджували кождому дорогу. Всохла тростина і ховзкі водні ростини роздавали погану вонь гнилї, а повні міязмів визіви спиновали нам відших.

За кождим необережним кроком ми западали повисше колїн в липке болото, що трясло ся під натиском наших стіп та филювало довкола. Прилягало до наших підошвів, а коли ми впадали в калюжу, здавало ся, що якась зловіща рука тягне нас в бездонну глубину, так сильно обнимала нас та чорна топіль.

Лиш раз ми найшли доказ, що хтось перед нами перебув ту небезпечну дорогу. Серед очерету ми замітили якийсь чорний предмет, що виставав з болота.

Гольмс скочив із стежки на купину і загряз по пояс в болотї. Ми добули его з великим трудом, а коби не наша поміч, певно не поставив би вже нїколи ноги на твердій земли В руцї держав старий, чорний черевик, що мав в серединї видруковану фірму „Майер Торонто“.

— Болотна купіль оплатила ся, — сказав Гольмс — се черевик вкрадений нашому приятелеви, сер Генрікови.

— Степлетон кинув его підчас утечі.

— Очивидно. При его помочи наводив пса на слїд баронета. Підчас утечі, коли пізнав, що всьо пропало, держав его все ще несьвідомо в руцї, аж в тім місци кинув его від себе. Знаемо принайменше, що доси зайшов безпечно.

Однак більше викрити було годї. Як впрочім віднайти слїди кроків на трясавинї, коли поверхня движимого болота зливала ся назад, скоро перейшов по нїй чоловік.

Коли ми вкінци дістали ся до твердоі землї, що творила немов острів поза трясавиною, почали опять глядати пильно з Степлетоном, але на дармо. Наші очи не стрінули нїгде найменшого слїду. Коли земля говорила правду, Степлетон не вспів дійти до захисту на острові, куди намагав ся дістати в ночи серед мраки. Той холодний та жорстокий чоловік лежить десь в глубинї великоі Ґрімпеньскоі трясавини, придавлений болотом, що втягнуло его до себе.

На острові серед багнища, де укрив свого дикого союзника, ми найшли численні слїди его побуту. Велике старе колесо і візок, навантажений до половини румовищем, вказували положене опущеноі копальнї. Побіч находили ся ще останки хат гірників, вигнаних звідси імовірно трійливими визівами з багнища.

В однїй такій хатї прикріплений до гака ланцух, а до того купа огризених костий сьвідчили, що тут була криівка зьвіряти. Був се цїлий кістяк з останками чорноі шерсти на лобі.

— Пес! — крикнув Гольмс. — Єй Богу, гончий пес! Бідний Мортімер не побачить вже більше свого любимця. Не припускаю, щоби та околиця містила в собі ще якісь нам незвістні тайни. Степлетон міг укрити свого пса, але не міг приглушити его голосу і звідси то вить, таке страшне навіть в білий день. Остаточно міг держати пса в тій шіпчинї при Меріпіт Гавз і доперва послїдного дня, коли думав, що вже доходить до своеі мети, відважив ся перевести пса там. Масть в тій оловяній пушцї се певно та сьвітлиста мішанина, котрою був вимащений пес. Сю думку піддав Степлетонови родинний переказ про пекольного пса та охота викликати у сер Чорльса такий перестрах котрий позбавив би его житя. Не дивниця, що той сірома Сальджен утікав та кричав, подібно як наш приятель, коли побачив, що за ним гонить така потвора. І ми зробили би так само. Думка була дійстно ґеніяльна, бо поминувши спромогу позбавити жертву житя, виключала всяке переслїдуване пса. Бо й хто з се-

майно в селах, що належать до монастиря в Емядзині. — У Владикавказї відкрито тайний вірменьский склад оружия і патронів позаваиваних в анґлїйскі ґазети.

З Тієнцїну доносять, що росийско-хіньский банк заложив тихцем свою філїю в Шаші, а тепер хоче заложити ще пять до шість філїй в глубинї Хіни. Анґлїйска праса піднесла крик і доказує, що то єсть нарушенєм договорів.

Новинки.

Львів дня 8-го жовтня 1903.

— **Є. Е. др. Лев Білиньский**, ґенеральний ґубернатор австро-угорского Банку прибув до Львова, аби взяти участь в соймових нарадах. В пятницю виїде зі Львова і переведе візитацию філїй австро-угорского Банку в Чернівцях, Станиславові, Коломиї і Тернополи.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової в Тернополи з громад сїльских розписала Президия ц. к. Намістництва на день 29 жовтня, а одного члена з міст на день 5 падолиста с. р.

— **Конкурси** оголосили: Повітова рада в Калуши на посаду лїкаря при повітовім шпитали в Калуши. Плата 1400 кор. річно. Речинець вношеня подань кінчить ся 31-го жовтня с. р. — Президия Намістництва на посаду повітового ветеринаря в X кл. ранґи з речинцем до 31 жовтня с. р. — Президия Намістництва на посаду санїтарного концеп̆ста в X кл. ранґи з речинцем до 20-го жовтня с. р. — Президия вис. кр. суду у Львові на посаду старшого офіцияла канцелярийного з речинцем до 20 жовтня с. р. — Кр. рада шкільна на посаду шкільного слуги при ґімназиї в Золочеві з речинцем до 22 падолиста с. р.

— **Для дрібних промисловців.** В урядовій Gazet-ї Lwowsk-ій ч. 219 з 25-го вересня с. р. поміщено оповіщенє, дотикаюче достави мундурів і приналежностий умундуровання краєвої оборони. Доства застережена дрібним промисловцям.

— **Маґістрат міста Львова** оповіщує: Рекрути асентеровані в часї від 1-го сїчня 1903 р., будуть покликані до рядів покликуючими картами на 12 жовтня с. р. і тоті рекрути, що з якої небудь причини не одержали карти покликуючої, мають рівнож того дня явити ся в ц. к. доповняючій команді свого місця пробутку, не вижидаючи дальшого покликаня.

— **В справі предкладаня виказів** для виміру податку особисто-доходового на р. 1904 подає ц. к. Дирекция скарбу сим додатково до відомости властителїв домів і льокаторів, що у виказах форм Б, В, Г належить подати мешканцїв взглядно членів родини, їх занятє і місце замешканя після стану з днем 5 падолиста 1903 і викази ті предложити ц. к. Адміністрациї податків найдальше до 15 падолиста 1903. Виказ В має бути виповнений через властителя дому винайменого, виказ В через чиншівників, а виказ Г через властителїв домів невинайменых. Ті самі викази повинні виготовити властителї готелїв і домів заїздних, що до тих осіб, котрі довше як 3 місяцї без перерви мешкають. Викази Д взглядно Д/1 і Д/2 мають виготовити служгодавцї що-до осіб побираючих платнї службові або взагалї якібудь винагородженя що-до одної особи квоту 1200 кор. річно переносячі. Викази Д/1 призначені суть для служгодавцїв, котрі виплачають побори службові тілько одній особі, а виказ Д/2 для служгодавців виплачаючих побори більше особам. Сталі і змінні побори як також високість або вартість винагородженя належить подати з часу від 1 сїчня до 31 грудня 1903. Блянкети повисших виказів видає протокіл подавчий ц. к. Адміністрациї податків у Львові безплатно.

— **Уряд почтовий** в Соснові, підгаєцкого повіта, переносить ся з днем 16-го с. м. до Семиковець.

— **Пошести.** З Винник і з Чижикова коло Львова доносять, що там сильно лютує коклюш. В Чижикові умерло в однім місяци 19 дїтий. Дня 6 с. м. лежало на смертній постели пятеро дїтий. Та грізна недуга пожирає в Винниках по 2 до 3 дїтий денно.

— **Буря.** Сильний вихор, який навістив вчера Галичину, був відгомоном великої бурі, що лютила ся вчера цїлий день в північній Німеччині. Іменно доносять з многих місцевостий західної і північної Німеччини, що велика буря шалїє там вже від двох днів і наробила богато шкоди. Телеґрафічні і телефонїчні дроти попериривані. В Берлинї буря поницила сади і огороди, поперевертала лїхтарнї, а кілька осіб потерпіло рани від відломків цегол. Буря навістила і Саксонїю. В Дрезднї вчера по полудни завалила 4-поверхове руштованє при одній будові. Трех робітників убило ся на місци, а 4 єсть тяжко ранених.

— **Виданє рисунків до „Енеїди“ Ів. Котляревского.** В полтавскій городскій думі (міскій раді) М. І. Сосновский поставив внесенє, щоби місто Полтава своїм накладом видало рисунки артиста Мартиновича до „Енеїди“ Котляревского. Ті рисунки замітив у своїй промові радний Сосновский — можна би видати й коштом приватних осіб, але нехай ся честь припаде місту, котре взяло на себе почин до здвигненя памятника відродителеви україньскої лїтератури. Городска дума однодушно одобрила внесенє Сосновского і одноголосно ухвалила видати рисунки до „Енеїди“ коштом міста.

— **Пожари в Галичині.** В часї від 1 сїчня до 30 червня 1903 р. було в Галичинї загалом 353 пожарів, котрих жертвою упало 2440 мешкальних домів, 2243 господарских будинків, 47 промислових заведень і 4 церкви. В полуміни погибло 26 осіб. Шкода заподїяна тими пожарами виносить 7,501.803 кор. 50 с. і була обезпечена ледве на 3,357.139 кор. — В наслїдок підпалу було пожарів 48, від неосторожности 86, з причини лихої будови коминів 19, від грому 12, а з невислїдженої причини 188. — В містах і місточках згоріло домів 1546, господарских будинків 809, промислових заведень 12, церков 3; в громадах сїльских погоріло домів 894, господарских будинків 1434, промислових заведень 35 і 1 церков. З людий погибло в містах і місточках 5 осіб і в сїльских громадах 21.

— **Від руского Товариства педаґоґічного:** 1) Виділ руского Товариства педаґоґічного вибрав на засїданю з дня 23 вересня с. р. Комітет редакцийний для „Учителя.“ В склад сего Комітету ввійшли: голова Товариства педаґоґічного о. Іван Чапельский, дир. Николай Мороз, учительска школи взірцевої Варвала Литиньска, проф. ґімн. Андрій Алиськевич, сотр. при церкві сьв. Юра о. Максим Кинаш і управитель школи на Замарстинові Гайдукевич. Рівночасно віднїс ся сей Комітет редакцийний до видн̆ійших учителїв так народних як і середних шкіл, щоби надсилали працї і дописи до слїдуючих чисел „Учителя“ на руки голови

лян відважив би ся підійти до такої потвори, колиб побачив єї на багнищи? Ватсоне, я сказав уже в Льондонї, і повторяю тепер тут, що ще нїколи я не слїдив за такою небезпечною людиною, як та, що лежить там.

При тих словах вказав рукою на просторе, засїяне зеленими купинами багнище, що зливало ся далеко з червоними узбочами горбів.

XV.

В послїдних днях падолиста, в студений, мрачний вечір Гольмс і я сидїли в гостинній при улици Бекер, перед припічком, на котрім палахкотів весело огонь.

Від часу траґічного кінця нашого побуту в Девоншір Гольмс був занятий дослїдами в двох важних справах. В одній викрив погане поведенє полковника Упвуда, що стояло в звязи з голосним скандалом в картянім клюбі „Нонпарейль“; а в другій увільнив нещасну паню Монпансїв від закиду убийства, який їй чинено, в звязи із смертию пасербиці панни Карер, молодої женщини, котру по пів року віднайдено в Ню-Йорку не лише живу, але й замужну.

Користний вислїд в обох тих справах настроїв мого приятеля дуже весело, так що я міг безпечно розпочати з ним розмову про подробицї, що доторкали тайни Баскервілїв. Я ждав терпеливо на відповідну нагоду, бо знав, що Гольмс не любить, щоби єму перепиняти в працї і споминами з минувшини відривати єго ясний та методичний ум від нових занять.

Але сер Генрі і доктор Мортімер бавили в Льондонї, вибираючи ся в довшу подорож, яка являла ся доконечною для скріпленя ослаблених нервів; а що відїхали нас по полуднї, тому розмова про траґічні події на багнищах насунула ся нам сама.

— Цїлий хід подій — говорив Гольмс — був, з точки погляду чоловіка, котрий звав себе Степлетоном, ясний та зрозумілий, хотяй нам, не знаючим з початку причин єго причин дїланя або знаючим лише частину фактів, справа видала ся незвичайно замотана. Я мав нагоду розмовляти двічи з панею Степлетон і она пояснила менї ріжні подробицї так докладно, що для мене в тій справі нема вже нїяких тайн. Під буквою Б найдеш в моїх актах щодо неї ріжні замітки.

— А може би ти оповів менї з памяти головнїйші подробицї?

— Добре, хотяй не ручу, чи тямлю все докладно.

Велика натуга ума має той цікавий наслїдок, що затирає в нашій памяти минувшину. Так пр. адвокат, котрий знає свою справу на пальцях і розмовляє свобідно з кождим сьвідком про найменші подробицї, замічає, що в тиждень або два по обороні не тямить нічого. Так само моя послїдна справа затирає в моїм умі передпослїдну, а панна Карер заступила в моїй памяти сер Генрія Баскервіля. Завтра прийде менї опять рішити нову задачу, котра з черги затре спомини гарної панни і нікчемного Упвуда.

Та всеж таки справа пса врізалась глубоко в мою тямку і я постараю ся оповісти з можливою докладностию хід подій; а коли забуду яку подробицю, то менї пригадаєш.

Отже мої дослїди виказали непохитно, що портрет говорив правду. Степлетон походив дїйстно з родини Баскервілїв. Був сином молодшого брата сер Черльса, того Роджера Баскервіля, що то наслїдком своїх скандальних вчинків утїк до полудневої Америки і там помер, як кажуть, не жонатий. Тимчасом я ствердив на певно, що був жонатий і мав одну дитину, того лайдака, котрий називав ся очивидно так, як батько.

Син оженив ся з панною Берілею Ґарція, звісною красавицею з Коста-Ріки, а укравши значну суму з публичних фондів, змінив назвище на Ванделер і утїк до Анґлії, де заложив школу в малій місцевости західного Йоркшіру. То зване вибрав собі під впливом одного учителя-сухітника, котрого пізнав підчас єго подорожі. Отже вихіснував для себе єго науку, але Фрезер, той учитель, помер і школа, що тїшила ся з початку поводженєм, упадала все низше, аж зкінци мала найгіршу славу.

Ванделєр прибрав тодї назвище Степлетон і перенїс останки майна, пляни на будучину і замилованє до природознавства, особливо-ж до комах, на полуднє Анґлії. Я довідав ся в Британскім музею, що єго узнали повагою в тій области наука та що імя Ванделера привязане на все до одного рода нетлї, котру він перший описав підчас побуту в Йоркшір.

Тепер переходимо до тої части єго житя, котра свого часу займала цїлу нашу увагу. Він дослїдив, що лише два людскі житя стоять між ним а значним майном. Здає ся, що коли прибув до Девонширу, єго пляни були ще дуже неясні. Але факт, що забрав жінку в характері сестри, виявляє відразу єго лихі наміри. Думка ужити єї за приману витворила ся виразно в єго голові, хотяй не знав ще докладно, як свій плян перевести.

Постановив загарбати майно і рішив ся ужити всїх способів, хочби наразити ся на найбільші небезпечности, коби осягнути лише свою цїль Тому замешкав передовсїм як найближе твоїх предків, а відтак навязав приязні зносини з сер Черльсом Баскервілем та сусїдами.

Баронет оповів єму сам казку про пса і в сей спосіб немов приготовив дорогу власній смерти. Степлетон — так буду називати єго дальше — знав, що сер Черльс недомагав на сер-

Комітету о. Івана Чапельского пл. сьв. Юра ч. 5 та взагалї помагали видавництву радою і дїлом. — 2) Від січня с. р. вступило до Товариства педаґоґічного 325 нових членів. В послїднім часї внесено також подання о заснованє філїй Товариства педаґоґічного в Бучачи, Гусятинї і Мостисках. — 3) До „фонду запомогового для учителїв“ вплинуло від 1 лютого до 26 вересня 311 К 22 с. А що заряд фонду сего задумує ще перед Загальними Зборами с. є. в падолистї роздати половину зібраних гроший межи потребуючі вдови і сироти по учителях (евентуально також межи самих учителїв), тому просить ся сих П. Т. Членів, котрі одержали лісти і справозданє зі сего фонду в січни і маю, а доси не дали нїчого о собі і складках чути, щоби надсилали хотяй би і дрібні жертви від себе і товаришів в місяци жовтни і падолистї. Від сего буде зависїти висота суми призначеної до першого роздания. — 4) Загальні Збори Тсвариства педаґоґічного відбудуть ся 8 грудня 1903. Тому взиває Головний Видїл, Видїли філїяльні прислати в місяци жовтни справоздания з дїяльности своєї за рік 1902/03. Сї справоздания суть конче потрібні, бо на них опре ся звіт Головного Видїлу Товариства педаґоґічного, який буде в падолистї друковатись. Просить ся також філїяльні Видїли помістити в справозданю поіменний спис членів, котрі уплатили вкладки в р. 1902/3 як і тих, котрі перенеслись до иньшої місцевости або виступили з Товариства. Притім звертаєть ся увагу філїяльних Видїлів на потребу закладаня курсів для анальфабетів для місцевих і доохрестних. Такі змагання вінчають ся як найкрасшим успіхом, як се Головний Видїл мав нагоду переконатись на своїм курсї в попереднім шкільнім роцї.

— **Головний Видїл Руск. Тов. Педаґоґічного** переніс канцелярию Тов. до льокалю народної школи ім. Шевченка пл. Стрілецка ч. 6 партер. Урядові години від 5—6 по полудни з виїмком недїль і руских сьвят. Там находить ся також адміністрация „Учителя“, „Дзвінка“ і маґазин Тов. Педаґоґічного. — Всякі грошеші посилки в характері вкладок, датків і пренумерати просить ся присилати на адресу проф. Андрія Алиськевича ул. Кохановского ч. 15 Б, (місто давнїйшої адреси ул. Кльоновича ч. 7).

— **Любовна траґедия.** Справа самоубийства Ґжесяка вияснила ся. Отсе іменно в часї переслуханя зізнала Варвара Ржепелївна, що о самоубийчім намірі Ґжесяка нїчого не знала і сама не мала наміру кінчити житє самоубийством. В тім нещастнім дни бачила, що Ґжесяк писав листи, але она не читала їх і підписала на єго просьбу. Відтак по кількох хвилях виймив Ґжесяк револьвер, котрого она перед тим не бачила у него і стрілив до неї. Куля скалїчила єї в ухо і Ржепелївна від страху упала на землю. Ґжесяк, гадаючи, що убив єї, стрілив до себе і від разу повалив ся трупом. Коли Ржепелївна стямила, ся постановила чим скорше утечи до Улянова. Взяла отже кілька корон, які Ґжесяк мав при собі, обмила ся з крови і не кажучи нїкому про те, що стало ся, вийшла з готелю і виїхала зі Львова. Позаяк комісия пересьвідчила ся, що єї зізнаня правдиві, випущено Ржепелївну сейчас на волю.

— **Перший сніг** упав онодги в Петербурзї. В Казани від трех днїв лютить ся буря і спїжна метїль.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Gazet-а Lwowsk-а оголошує поновне розписанє оферт на доставу конфекції униформової для підурядників і слуг зелїзниць в окрузї тут. ц. к. Дирекції на лїта 1904 і 1905. Дотичні оферти, зладжені на приписаних формулярах, належить вносити напізнїйше до 20 жовтня с. р. до 12 год. в полудне до ц. к. Дирекції зелїзниць державних у Львові. Услівя сеї достави подані в Gazet-і Lwowsk-ій, а можна їх переглянути також в 2-ім відділї (для справ правно адмінїстрацийних) ц. к. Дирекції зелїзниць державних у Львові.

З днем отвореня руху на зелїзници льокальній Їчин-Турнав увійде в житє додаток IV. до висше наведеної тарифи. В тім додатку заміщені постанови тарифові для сеї нової зелїзниці льокальної, як також зміни і доповненя головної тарефи. Цїна 20 сотиків.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 6 жовтня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·90 до 8·—; жито 6·25 до 6·40; овес 5·50 до 5·75; ячмінь пашний 4·50 до 4·75; ячмінь броварний 5·25 до 5·40; ріпак 9·10 до 9·30; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·50 до 9·—; вика 5·25 до 5·40; бобик 4·80 до 5·—; гречка —·— до —·—; кукурудза нова —·— до —·—; хміль за 56 кільо 220·— до 230·—; конюшина червона 50·— до 55·—; конюшина біла 50·— до 70·—; конюшина шведска 45·— до 60·—; тимотка 20·— до 23·—.

Телєграми.

Відень 8 жовтня. Сель позістав ще у Відни і нинї має виїхати до Будапешту на засїданє комісиї девятьох з партиї лїберальної.

Будапешт 8 жовтня. Сель вернув нинї рано. — Перед редакциєю „Pesti Hirlap“ зробила вчера молодїж демонстрацию. Арештовано кількох демонстрантів.

Петербург 8 жовтня. Урядово заперечують чутку про розрухи в Могилеві та в містах беєарабскої і могилївскої ґубернїї.

Льондон 8 жовтня. З Токіо доносять, що Росняни виставили в місцевости Йонґанцо форт і укріпили єго пушками мимо протесту кореаньского правительства.

Софія 8 жовтня. На день 8 жовтня покликано вже 24.000 рекрутів на тринедїльні вправи, замість, як звичайно, на січень. З Єсен насціло також оружиє.

Курс львівский.

Дня 7-ого жовтня 1903.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	530 —	540·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	574·—	584·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	97·80	98 50
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	100 80	101·50
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	102·20
4% листи застав. Банку краєв. .	98·50	99 20
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·70	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	98·70	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	98·40	99·10
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·50	100 20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·70	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101·25	101 95
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·50	99·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·75	99·45
„ „ м. Львова 4% по 200К.	95 50	96·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	77·—	84·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	52 50	53·50
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	26·—	26.90
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	64 —	68·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	18 70	19 70
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·10	117 80
Доляр америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

це і що напрасне потрясенє убє єго неминучо. Сказав се єму доктор Мортімер. Чув також, що баронет вірить в забобони та що бере поважно понуру казку. Не диво, що будучи винахідчивої вдачі, обдумав, як найлекше вислати баронета на другий сьвіт, але так, щоби нїхто не доказав єму вини.

Рішившись на таку думку, став переводити єї в дїло незвичайно зручно. Звичайний злочинець вдоволив би ся ужитєм дикого пса. Примінєне штучних средств, щоби надати зьвіряти вигляд пекольної потвори, було єго ґенїяльною думкою.

Купив пса в Льондонї, у Роса і Менґлєса, торговельників на Фульгем Ред. То був найбільший і найдикший пес, якого тоді мали. Привіз єго зелїзницею Норт Девон і йшов часть дороги крізь багнища пішки, щоби не звернути на себе нічиєї уваги. Підчас погоні за комахами відкрив стежку на ґрімпеньску трясавину і найшов безпечний захист для пса. Там привязав єго на ланцуху і дожидав відповідної нагоди.

Дожиданє тревало досить довго. Годї було витягнути старого джентельмена в ночи поза парк. Степлетон волочив ся кілька разів тамтуди з псом, але на дармо. Підчас тих безуспішних мандрівок селяни доглянули єго товариша і се воскресило на ново казку.

Степлетон надіяв ся, що жінка поможе єму спрятати сер Черльса, однак она відмовила. Не хотїла замотувати старого джентельмена в любовні зносини і видати єго в сей спосіб в руки ворога. Погрози, анї навіть побої не змогли переломити єї опору. Не хотїла під нїяким услівєм удавати чужої любки і Степлетон якийсь час не знав що дїяти.

Сер Черльс, котрий відносив ся до него з великою симпатиєю, вибавив єго сам з клопоту, повіряючи єму запомоги призначені для тої нещасливої панї Ляври Лїонс. Представивши ся їй нежонатим, Степлетон опанував єї зовсїм і дав нещаснїй женщинї до пізнаня, що коли одержить розвід, то оженить ся з нею. Колиж довідав ся, що сер Черльс має виїхати за намовою доктора Мортімера, котрого думку нїби попирав також горячо — Степлетон постановив дїлати без проволоки, страхаючись, що жертва висмикне ся єму на завсїгди. Тому намовив паню Лїонс, щоби написала лист, просячи старого джентельмена о хвильку розмови в передодень виїзду до Льондону. Відтак в хитрий спосіб здержав єї від сходин і так приготовив нагоду, котрої дожидав.

Вертаючи вечером з Кумб Тресі, забрав свого пса, намастив єго тою пекольною мішаниною і завів під фіртку, де мав дожидати старий джентельмен.

Пес, заохочений паном, перескочив фіртку і пустив ся за баронетом, котрий утїкав з криком здовж тисової алеї. Страшний се мусїв бути вид великого, чорного зьвіря, що гнав серед темної ночи з горіючим писком та огненними очима. Баронет упав мертвий на кінци алеї — перестрах приспішив смертельний удар серця.

Пес біг по травнику, коли баронет утїкав стежкою, так що лишили ся на нїй слїди. Коли упав, зьвіря імовірно обнюхало єго, а переконавши ся, що не жиє, вернуло ся Тоді то лишило тоті слїди, котрі замітив др. Моргімер. Степлетон закликав пса і завів єго сейчас на остров серед трясавини, а смерть баронета стала нерозвязаною загадкою для полїциї та пострахом для цїлої околиці.

Тільки що-до смерти сер Черльса Баскервіля.

(Конець буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).